

Durant la seua llarga trajectòria, Manuel Molins ha rebut més d'una quinzena de premis. Ara en suma un altre: el cinquè premi Octubre de teatre. Li ho van comunicar el dia abans de fer aquesta entrevista, mentre assistia a un concert de Miquel Gil.

—Dieu que si us heu presentat al premi ha estat per fer un homenatge a l'historiador Sebastià Garcia Martínez. Expliqueu-m'ho.

—Els anys 70, al voltant de la figura de Joan Reglà i l'obra *Nosaltres els valencians*, hi hagué una recuperació de la història dels valencians. Jo era molt jove i vaig escriure *Dansa del vetlatori*. Aleshores em van presentar Fuster, amb qui va nàixer una bona amistat. Li vaig presentar el text, li va agradar i em va incitar a ensenyar-lo a algun historiador. El vaig ensenyar a Sebastià Garcia Martínez, que aleshores era director del Lluís Vives. Li va impressionar molt l'obra i me'n va escriure el pròleg. Ell sempre em deia que, dins els Premis Octubre, hi hauria d'haver un premi de teatre, perquè aleshores encara no existia.

Aquest setembre vaig rellegir el llibre *Els fonaments del País Valencià modern*, de Garcia Martínez, i vaig pensar a fer-li un homenatge tot presentant-me als premis. Aquest guardó és un homenatge a Sebastià Garcia Martínez, però també a l'esforç fet per tanta gent per normalitzar aquest país.

—L'obra amb què heu guanyat es diu *Dones, dones, dones*. Que en podeu explicar?

—Volia fer un homenatge a les dones, volia presentar el silenciament de les dones a través d'un conflicte familiar. L'obra s'estructura a través d'una boda i el moment central, que és quan es llança el ram de la núvia. És un moment típic i tòpic, però amb molta càrrega humana: hi ha el desig que un altra persona siga feliç. Els personatges, que són basats en referents reals, són l'àvia, dues filles i els corresponents fills de cadascun, a més de la criada. El problema és que el xic, el fill d'una de les filles, s'adona que en realitat voldria ser una dona. A partir d'aquell moment es desencadenen tot de reaccions, a les quals assisteix l'espectador, a través de sis monòlegs.

Manuel Molins dissabte passat a l'Octubre Centre de Cultura Contemporània.

“Aquesta obra és un homenatge a les dones”

Manuel Molins Casaña (Alfara del Patriarca, Horta, 1946), referent del teatre en català, ha estat guardonat amb el premi Octubre de teatre per l'obra ‘Dones, dones, dones’.

—I entre tota aquesta història apareix, de cop i volta un personatge clàssic.

—Sí, entre el tercer i el quart monòlegs apareix Hècuba, que fa una reflexió sobre el silenciament, l'ocultació i el dolor de les dones. Hècuba és un personatge dels clàssics grecs que representa la desfeta de la guerra. Amb això, l'obra s'obri a una perspectiva universal, però

sense pedanteria. Crec que està molt bé que les obres tinguen referents filosòfics o històrics, però el públic no ho ha de notar. Em fatiguen molt els autors que es posen a explicar els referents. Expliqueu-me de què tracta i intenteu comunicar-me emocions i sentiments. La gent de la cultura tendim a ser molt egocèntrics.

—Diu el jurat que *Dones, dones, dones* és fàcil de dur a escena.

—Jo no crec que el teatre siga per a representar, igual que les dones no són per a tenir fills. Les dones poden tenir fills si ho volen, igual que el teatre és representable si es vol i té els elements dramàtics adequats. Hi ha molta gent que se sent frustrada si no li representen els textos. A Europa, a partir dels 80, els *progres* llancen el missatge que no cal llegir teatre, sinó que n'hi ha prou d'anar a veure'n. Jo sóc totalment contrari a això. Cal llegir més teatre.

Violeta Tena